

Kniha Daniel – číslo štyridsaťdeväť

Odhaľovanie právd: Polnočný výkrik, úloha islamu a záverečný proces skúšky v posledných dňoch

Jeff Pippenger

2024-01-13

Nárast poznania, ktorý nastal, keď bolo v roku 1798 odpečatené videnie o rieke Ulai, vyvolal proces skúšky, ktorý dosiahol svoj vrchol v hnutí Polnočného volania v roku 1844. Polnočné volanie posledných dní, ktoré sa teraz odpečatuje, bolo predstavené touto históriou a zahŕňa tie isté skúšobné pravdy tejto histórie, lebo poslanstvo Polnočného volania, ktoré sa teraz odpečatuje, je obnovením Millerových klenotov.

„Pravdy, ktoré sme prijali v rokoch 1841, 1842, 1843 a 1844, sa teraz majú študovať a zvestovať. Posolstvá prvého, druhého a tretieho anjela budú v budúcnosti zvestované mocným hlasom. Budú podávané s vážnym odhodlaním a v moci Ducha.“ Manuscript Releases, zväzok 15, 371.

Hlavnou témou prorockého posolstva Polnočného volania našej doby je úloha islamu tretieho beda. Všetky tri beda islamu sú znázornené na oboch tabuľkách Abakuka. Posolstvo Polnočného volania posledných dní sa začalo odpečatovať pri sklamaní 18. júla 2020, keď nastal čas meškania posledných dní. Tak ako sa posolstvo Polnočného volania v dejinách milleritov postupne rozvíjalo, aj posolstvo posledných dní sa postupne rozvíja, až kým nedosiahne bod znázornený táborovým zhromaždením v Exetri. V tom bode panny budú mať olej, alebo ho nemajú.

Izaiášovo vyslovenie beda nad posmievačmi, ktorí vládnu ľudu Jeruzalema, poukazuje na to, že videnie sa pre opilcov Efraima stalo ako zapečatená kniha. V Izaiášovej stati sa dielo premeny satanského symbolu na zbožný symbol, ako sa to uskutočnilo v dejinách adventizmu, má pokladať za hrnčiarovu hlinu. Tým dielom bolo ustanovenie výkladu „ustavičného“ ako symbolu Krista, hoci je to symbol Satana. Keď Daniel použil slovo „tamid“ ako symbol pohanstva, zvolil toto slovo na symbolický účel, lebo toto slovo znamená „ustavičný“.

Sú tri moci, ktoré vedú svet k Armagedonu, a prvou z týchto troch mocí je drak (pohanstvo). Drak začal svoj boj proti Bohu v nebi. Drak vedie tento boj až do konca tisícročného milénia, keď bude napokon zničený.

A keď sa dovrší tisíc rokov, satan bude prepustený zo svojho väzenia a vyjde, aby zvädzal národy, ktoré sú na štyroch uhloch zeme, Goga a Magoga, aby ich zhromaždil do boja; ich počet je ako piesok mora. A vystúpili na širu zeme a obklúčili tábor svätých i milované mesto; a od Boha zostúpil oheň z neba a strávil ich. A diabol, ktorý ich zvädzal, bol uvrhnutý do jazera ohňa a síry, kde je šelma a falošný prorok, a budú mučení dňom i nocou na veky vekov. Zjavenie 20:7–10.

Šelma (pápežstvo), ktorá je druhou z troch mocností vedúcich svet k Armagedonu, a falošný prorok (Spojené štáty), tretia z týchto troch mocností, obaja vstúpili do dejín po udalostiach kríža a

obaja sú zničení pri druhom príchode Krista.

A šelma bola zajatá a s ňou aj falošný prorok, ktorý pred ňou činil zázraky, ktorými zvedol tých, čo prijali znak šelmy, i tých, čo sa klaňali jej obrazu. Obaja boli zaživa uvrhnutí do ohnivého jazera horiaceho sírou. Zjavenie 19:20.

Keď si Daniel zvolil hebrejské slovo „ustavičný“ ako symbol pohanstva (satana), zvolil si slovo, ktoré vyjadruje, že je to satan, kto neustále bojuje proti Bohu. Ostatné dve mocnosti sú vo svojom boji proti Bohu činné iba počas vymedzených časových období. Danielova voľba slova „tamid“ (ustavičný) bola zámerná a presná.

Ako Izaiášovo rozprávanie o beda tým, na ktorých Hospodin vylial ducha hlbokého spánku a zavrel im oči, pokračuje z dvadsiatej ôsmej kapitoly do tridsiatej, zaznamenáva:

Teraz choď, napíš to pred nich na tabuľu a zaznač to do knihy, aby to zostalo na budúci čas, navždy a naveky: Lebo toto je ľud spurný, lživí deti, deti, ktoré nechcú počúvať zákon Hospodinov; ktoré hovoria vidiacim: Nevidíte; a prorokom: Neprorokujte nám pravdu, hovorte nám príjemné veci, prorokujte klamstvá; uhnite z cesty, odbočte zo stezky, odstráňte spred nás Svätého Izraelovho. Preto takto hovorí Svätý Izraelov: Pretože pohrdáte týmto slovom a dôverujete útlaku a prevrátenosti a spoliehate sa na to: preto vám bude táto nepravosť ako trhlina, ktorá sa chystá spadnúť, vydutá na vysokej stene, ktorej zrútenie príde náhle, v okamihu. A rozbije ju, ako sa rozbíja nádoba hrnčiarova, roztrieskaná na kúsky; neušetrí, takže sa v jej rozbití nenájde ani črep, ktorým by sa dalo nabráť žeravé uhlie z ohniska alebo načrieť vodu z cisterny. Lebo takto hovorí Pán Hospodin, Svätý Izraelov: V obrátení a upokojení budete spasení; v tichosti a v dôvere bude vaša sila. Ale nechceli ste. Izaiáš 30:8–15.

„Tabuľa“, o ktorej sa píše, sú tabule z druhej kapitoly Habakuka, ktoré boli určené nato, aby tí, čo ich čítajú, mohli „bežať“ a šíriť posolstvo. „Kniha“, ktorá zaznamenala „tabuľu“, je Habakuk. „Tabuľa“ z „knihy“ Habakuka predstavuje skúšobný proces, ktorý zjavuje „ľud odbojný, synov lživých, synov, ktorí nechcú počuť zákon Hospodinov“. „Odbojný ľud“, ktorý sa odmieta „dopočuť“, sú tí v Jeremiášovi, ktorí odmietajú počuť zvuk trúby strážcu.

Ustanovil som nad vami aj strážcov so slovami: Počúvajte zvuk trúby. Oni však povedali: Nebudeme počúvať. Jeremiáš 6:17.

Vzbúrenci sú tí v Izaiášových dejinách a tiež v dejinách Krista, ktorí nechceli počúvať.

A povedal: Choď a povedz tomuto ľudu: Počúvajte ustavične, ale nepochopíte; hľadte ustavične, ale nepoznajte. Urob srdce tohto ľudu zatvrdnutým, uši im zaťaž a oči im zavri, aby nevideli svojimi očami a nepočuli svojimi ušami a nepochopili svojím srdcom a neobrátili sa a neboli uzdravení. Izaiáš 6, 9. 10.

Izaiášovi hluchí buriči môžu „počuť“, ale „nepočujú“, a ich odmietanie „počuť“ usvedčuje, že „nerozumejú“. Sú to Danielovi bezbožní, ktorí sú zároveň Matúšovými bláznivými pannami, čo nerozumejú rozmnoženiu poznania znázornenému na „tabuli“, ktoré je zaznamenané v „knihe“ Habakuka. Keby Izaiášovi hluchí buriči počuli, mohli by sa obrátiť a byť uzdravení, ale ich srdce je stučnené, a preto nemôžu porozumieť posolstvu Polnočného volania. Ježiš poskytol druhé

svedectvo o hluchých buričoch.

A pristúpili učenici a povedali mu: Prečo im hovoríš v podobenstvách? On im odpovedal: Pretože vám je dané poznať tajomstvá nebeského kráľovstva, ale im to dané nie je. Lebo kto má, tomu bude dané a bude mať hojnosť; ale kto nemá, tomu bude vzaté aj to, čo má. Preto im hovorím v podobenstvách: lebo hľadiac nevidia a počujúc nepočujú ani nechápu. A napĺňa sa na nich proroctvo Izaiášovo, ktoré hovorí: Sluchom budete počuť, ale neporozumiete; a hľadiac budete hľadiť, ale nespozorujete. Lebo srdce tohto ľudu zhrublo, ich uši otupeli na počúvanie a svoje oči zavreli, aby azda nevideli očami a nepočuli ušami a srdcom neporozumeli a neobrátili sa, a ja by som ich neuzdravil. Ale blahoslavené sú vaše oči, že vidia, a vaše uši, že počujú. Lebo veru vám hovorím, že mnohí proroci a spravodliví ľudia si žiadali vidieť to, čo vy vidíte, a nevideli; a počuť to, čo vy počujete, a nepočuli. Matúš 13:10–17.

Múdri rozumejú tajomstvu podobenstiev, ktoré je pravdou predstavovanou riadok za riadkom. Múdri sú blahoslavení, lebo vidia a počujú, a múdri aj blahoslavení sú obaja predstavení v dvanástej kapitole Daniela. „Múdri“ sú tí, ktorí chápu (vo svojich srdciach) nárast poznania, predstavený „stolom“, ktorý bol zaznamenaný v „knihe“ Habakuka, a „blahoslavení“ sú tí, ktorí čakajú.

A povedal: Choď svojou cestou, Daniel, lebo tieto slová sú uzavreté a zapečatené až do času konca. Mnohí budú očistení, vybielení a vyskúšaní; bezbožní však budú páchať bezbožnosť; a nikto z bezbožných neporozumie, ale múdri porozumejú. A od času, keď bude odňatá ustavičná obeť a postavená ohavnosť spustošenia, bude tisíc dvesto deväťdesiat dní. Blahoslavený je ten, kto čaká a dôjde do tisíce tristo tridsaťpäť dní. Daniel 12:9–13.

Milleriti správne pochopili, že tisíc tristo tridsaťpäť dní sa začalo, keď bolo pohanstvo („každodenná obeť“), „odňaté“ v roku 508. Požehnanie bolo zasľúbené tým, ktorí očakávali v roku 1843. Slovo „prichádza“ v danom texte znamená „dotýka sa“. Rok 1843 sa pri svojom skončení „dotkol“ roku 1844. Keď sa rok 1843 skončil, nastal „čas meškania“ z Habakuka a požehnanie bolo vyslovené nad tými, ktorí čakali tak, ako bolo prikázané v „knihe“, ktorá spomínala „tabule“. „Kniha“ Habakuka prikazovala týmto ľuďom „čakať“ na videnie.

Daniel určuje dejiny roku 1798 (čas konca), keď bola jeho kniha odpečatená, a vtedy vznikol trojstupňový proces skúšania (očistení, obielení a skúšaní). Tento proces dospel k svojmu záveru v zjavení skrytých dejín siedmich hromov. Tieto skryté dejiny sú tromi medzníkmi pravdy, predstavovanými prvým sklamaním, posolstvom polnočného volania a veľkým sklamaním. Požehnanie z dosiahnutia prvého sklamania predstavuje trojstupňový proces skúšania na konci dejín rokov 1798 až 1844.

Dejiny od roku 1798 až po veľké sklamanie roku 1844 sú predobrazom dejín od roku 1989 až po čoskoro prichádzajúci nedeľný zákon. Je zasľúbené požehnanie tým, ktorí čakajú na videnie, ktoré sa pri prvom sklamaní začalo oddaľovať. „Múdri“ z dvanástej kapitoly Daniela sú tí, ktorí sú „blahoslavení“ a ktorí „čakajú“. Bezbožní sú tí, ktorí svojím srdcom „nepočujú“ a ktorí „nevidia“. Celá skúsenosť milleritského hnutia je zhrnutá v štyroch veršoch Danielovej knihy a tieto verše

zároveň predstavujú dejiny zapečat'ovania sto štyridsaťštyri tisíc.

Posvätné dejiny predstavené v tých štyroch veršoch sú založené na porozumení nárastu poznania, ktorý bol znázornený na Habakukových tabuľkách, a nárastu poznania, ktorý Ježiš označil, keď vyučoval metodikou riadok za riadkom. Predkladal podobenstvo za podobenstvom, aby vysvetlil tajomstvo proroctva „múdрым“. „Bezbožní“ v dvanástej kapitole Daniela nechápu a v 2. Tesaloničanom, v druhej kapitole, je ich nedostatok porozumenia predstavený ako nenávisť k pravde, ktorá privádza mocný blud. Pravdou, ktorú bezbožní v Pavlovom liste nemilujú, bolo „ustavičné“, a v Danielových štyroch veršoch je prorockou pravdou, ktorá je osobitne označená, „ustavičné“.

Ježiš povedal učeníkom, že sú blahoslavení, a tým ich staval do protikladu k tým v Izaiášovi, ktorí odmietli vidieť a počuť, aby sa obrátili. Tí, ktorí sú v Danielovi dvanásť blahoslavení, sú tí, čo očakávajú. Štyri verše v dvanástej kapitole Daniela, ako aj naplnenie týchto veršov v dejinách mileritov, a tiež protiklad Izaiáša s triedou, ktorá odmietla počuť a vidieť, a takisto to isté rozlíšenie dvoch tried Kristom, to všetko poukazuje vpred na skryté dejiny siedmich hromov, ktoré prišli 18. júla 2020. Záverečný proces skúšky v dejinách mileritov, ktorý sa začal pri prvom sklamaní, sa teraz opakuje. Niektorí uvidia a iní odmietnu vidieť.

„Všetky posolstvá dané v rokoch 1840–1844 majú byť teraz predkladané s naliehavosťou, lebo je mnoho ľudí, ktorí stratili správny smer. Tieto posolstvá majú byť zvestované všetkým cirkvám.“

„Kristus povedal: ‚Blahoslavené sú vaše oči, lebo vidia; a vaše uši, lebo počujú. Lebo veru vám hovorím, že mnohí proroci a spravodliví muži túžili vidieť to, čo vy vidíte, a nevideli to; a počuť to, čo vy počujete, a nepočuli to‘ [Matúš 13:16, 17]. Blahoslavené sú oči, ktoré videli to, čo bolo videné v rokoch 1843 a 1844.“

„Posolstvo bolo dané. A pri opakovaní tohto posolstva by nemalo dochádzať k nijakému odkladu, lebo znamenia časov sa naplňajú; záverečné dielo musí byť vykonané. Veľké dielo bude vykonané v krátkom čase. Čoskoro bude z Božieho ustanovenia dané posolstvo, ktoré zosilnie v mocné volanie. Potom Daniel povstane na svojom mieste, aby vydal svoje svedectvo.“ Manuscript Releases, zväzok 21, 437.

William Miller bol anjelmi vedený k pochopeniu, že „denná obeť“ bola symbolom pohanského Ríma. Sestra Whiteová priamo potvrdila, že v tomto chápaní mal pravdu. Toto chápanie, ktoré bolo znázornené na „tabuliach“, o ktorých sa hovorí v Habakukovej „knihe“, je „na budúci čas“. Rozpečatenie tejto „knihy“ zjavuje „vzbúrené, lživé deti“. „Deti“ sú symbolom poslednej generácie, takže „budúci čas“ v Izaiášovom texte je osobitne označený ako posledné dni vyšetrojúceho súdu.

Izaiáš uvádza, že „lživé deti“ odmietnu prorocké posolstvo znázornené na „tabuli“, ktoré je zaznamenané v „knihe“, lebo hovoria „vidcom: Nevidíte; a prorokom: Neprorokujte nám pravdu, hovorte nám lichotivé veci, prorokujte klamy.“ V roku 1863 laodicejský adventizmus začal stupňujúci sa proces naplňovania žiadosti týchto lživých detí. Toto dielo Izaiáš predstavuje ako odmietnutie starých chodníkov mileritických základov, lebo povedali: „Zíd'te z cesty, odbočte zo

stezky, odstráňte spred nás Svätého Izraelovho.“ Chodník, ktorý je cestou, sú staré chodníky Jeremiáša.

Takto vraví Hospodin: Stojte na cestách a hľadte, pýtajte sa na dávne chodníky, kde je dobrá cesta, a choďte po nej; a nájdete odpočinutie svojim dušiam. Ale oni povedali: Nepôjdeme po nej. Jeremiáš 6:16.

Odmietnutie Jeremiášových „starých ciest“ zo strany „živých detí“ je odmietnutím posolstva Polnočného volania, v ktorom sa nachádza „odpočinok“, ktorý je zároveň tým „odpočinitím a občerstvením“, ktoré nechceli počúvať u Izaiáša, a ktoré je takisto občerstvením posolstva neskorého dažďa. Toto posolstvo je posolstvom Polnočného volania, ktoré je predstavené v dejinách mileritov a znázornené na „tabuliach“, o ktorých sa hovorí v „knihe“. Odmietnutie posolstva Polnočného volania zo strany živých detí je znázornené ich túžbou „odstrániť spred“ seba „Svätého Izraelovho“. Prvé videnie Ellen Whiteovej, ktoré by Alfa a Omega celkom isto použili na znázornenie konca, označuje cestu spravodlivých, vyznačuje svetlo na jej začiatku a ukazuje, kto vedie „múdрых“ až ku koncu tejto cesty.

„Na začiatku chodníka mali za sebou postavené jasné svetlo, o ktorom mi anjel povedal, že je to ‚polnočné volanie‘. Toto svetlo svietilo pozdĺž celého chodníka a osvetľovalo im nohy, aby sa nepotkli.“

„Ak mali svoj zrak upretý na Ježiša, ktorý bol priamo pred nimi a viedol ich do mesta, boli v bezpečí. No čoskoro sa niektorí unavili a povedali, že mesto je ešte veľmi ďaleko a že očakávali, že už doň vojdú. Vtedy ich Ježiš povzbudzoval tým, že pozdvihol svoju slávnu pravicu, a z Jeho ramena vyšlo svetlo, ktoré sa vlnilo nad adventným zástupom, a oni zvolali: ‚Aleluja!‘ Iní zasa unáhľene zapreli svetlo za sebou a povedali, že to nebol Boh, kto ich viedol až tak ďaleko. Svetlo za nimi zhaslo, ich nohy zostali v úplnej tme a oni sa potkli, stratili z dohľadu cieľ i Ježiša a spadli z chodníka dolu do temného a bezbožného sveta pod nimi.“

Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

Bolo to svetlo Polnočného volania na začiatku i na konci. Bol to Ježiš (Svätý Izraelov), ktorého si želali, aby prestal byť pred nimi. Svetlo zo slávneho Ježišovho pravého ramena bolo svetlom Polnočného volania, ako je znázornené na „tabuliach“, ktoré boli zaznamenané v „knihe“. Odmietnutie posolstva Kristovho Polnočného volania zo strany „luhajúcich detí“ a cesty, po ktorej mali kráčať, priviedlo na nich Boží súd, keď padli z chodníka. „Vysoký múr“, ktorý je náhle zlomený, je „múr“ oddelenia cirkvi a štátu, ktorý bude zničený pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone. Tento súd prichádza „náhle, v okamihu“ a bude „ako rozbitie hrnčiarovej nádoby, ktorá je roztrieskaná na kusy“. Je to súd, ktorý je spojený s obrátením satanského symbolu „každodennej“ naruby a s jeho označením za symbol Krista.

Ó, akú prevrátenosť dopúšťate! Či má byť hrnčiar pokladaný za hlinu, aby dielo povedalo o svojom tvorcovi: Neurobil ma? Alebo aby utvorená vec povedala o tom, kto ju utvoril: Nemá rozumu? Izaiáš 29:16.

„Denná obeť“ je prorocká pravda, ktorá spája štyri verše v dvanástej kapitole Daniela, identifikujúce rozdiel medzi bezbožnými a múdrymi. „Denná obeť“ je pravda, ktorú nenávidia tí,

ktorí prijímajú silné poblúdenie v 2. Tesaloničanom. „Denná obeť“ predstavuje túžbu „ľživých detí“ spôsobiť, aby sa Svätý Izraelov vzdialil z ich cesty. A ich trest je znázornený rozbitím hrnčiarovej nádoby a to, čo zostane, je obrazom strateného stavu bláznivých panien, lebo z rozbitých a zostávajúcich črepín tejto roztrieštenej hrnčiarovej nádoby sa „nenájde“ ani „črep, aby sa ním nabral oheň z kozuba alebo voda z jamy.“

„Oheň“ aj „voda“ sú symbolmi Ducha Svätého, tak ako aj olej v podobenstve o desiatich pannách. Keď náhle, v jedinom okamihu, zaznie Polnočný výkrik, ako zaznel na táborovom zhromaždení v Exeteri v auguste 1844, bude nemožné, aby si „ľživé deti“ našli nejaký olej (vodu alebo oheň). Po prvom sklamaní boli povolané „navrátiť sa“, ako Jeremiáš, ale odmietli.

Našli sa tvoje slová, a zjedol som ich; a tvoje slovo mi bolo radosťou a potešením môjho srdca, lebo sa nado mnou vzýva tvoje meno, ó, Hospodine, Bože zástupov. Nesedel som v zhromaždení posmievačov ani som sa neradoval; sedel som osamelo pre tvoju ruku, lebo si ma naplnil rozhorčením. Prečo je moja bolesť ustavičná a moja rana nevyliciteľná, ktorá sa zdráha uzdraviť? Či mi budeš celkom ako klamný potok, ako vody, ktoré miznú? Preto takto hovorí Hospodin: Ak sa navrátiš, opäť ťa privediem, a budeš stáť predomnou; a ak oddeliš vzácne od ničomného, budeš ako moje ústa; oni sa navrátia k tebe, ale ty sa nenavráť k nim. A učiním ťa tomuto ľudu opevneným medeným múrom; budú bojovať proti tebe, ale nepremôžu ťa, lebo ja som s tebou, aby som ťa zachránil a vyslobodil, hovorí Hospodin. A vyslobodím ťa z ruky bezbožných a vykúpim ťa z ruky ukrutníkov. Jeremiáš 15:16–21.

Jeremiáš predstavuje tých, ktorí sa vrátili po prvom sklamaní. Tých, ktorí vstúpili do diela oddeľovania „vzácneho od ničomného“, aby „stáli pred“ Hospodinom a boli ako „ústa“ Hospodinove. Sú to tí, ktorých predstavuje Daniel v deviatej kapitole ako tých, čo rozumeli svojmu rozptýlenému stavu a potom sa modlili modlitbu z dvadsiatej šiestej kapitoly Levitika. Sú to tí, ktorých predstavujú strážcovia Daniela, Jeremiáša a Habakuka, ktorí sú postavení do protikladu k „ľživým synom“. „Ľživí synovia“ boli tiež oslovovaní „Svätým Izraelovým“, keď povedal: „v navrátení a v odpočinutí budete spasení; v tichosti a v dôvere bude vaša sila; ale nechceli ste“.

Millerove drahokamy sú pravdy znázornené na Habakukových tabuliach, ktoré predstavujú skúšku posolstva Polnočného volania, ktorá vytvára dve triedy uctievačov. Symbolom vzbury, ktorá sa prejavuje proti týmto drahokamom, je „každodenná“. Miller mal vo svojom chápaní „každodennej“ pravdu, no jeho porozumenie bolo obmedzené dejinami, v ktorých žil, a drahokamy, ktoré bol zvyknutý klásť na stôl uprostred svojej izby, teraz žiarila desaťkrát jasnejšie, než keď ich Miller po prvý raz položil na svoj stôl. Teraz sú v schránke, ktorá je väčšia, lebo schránka teraz predstavuje nielen Bibliu, ako to bolo v Millerovej dobe, ale teraz predstavuje Bibliu aj Ducha proroctva.

Sú to títo dvaja svedkovia, ktorí v posledných dňoch prinášajú skúšobné svetlo, a sú to títo dvaja svedkovia, ktorí sa v posledných dňoch stávajú hlavným bojiskom. Miller videl tento zápas, lebo vo svojom sne vzali jeho schránku (Bibliu) a roztrhali ju. Ján, predstavujúci „múdрых“ v posledných dňoch, „bol na ostrove, ktorý sa volá Patmos, pre slovo Božie a pre svedectvo Ježiša Krista.“ Ján bol prenasledovaný za to, že veril posolstvu Biblie i spisov Ellen Whiteovej.

V nasledujúcom článku budeme pokračovať v rozjímaní o pravdách, ktoré predstavuje videnie o rieke Ulai a ktoré bolo odpečatené v roku 1798.

„Nemáme sa čoho báť v budúcnosti, iba ak by sme zabudli na cestu, po ktorej nás Pán viedol, a na Jeho učenie v našich doterajších dejinách.“ Life Sketches, 196.